

També això passarà Milena Busquets

★★★

Amsterdam.
176 pàg. 16.90 €.

També això passarà, de Milena Busquets Tusquets, és una novel·la en clau. La protagonista, una tal Blanca, és un doble de la mateixa autora, un àlter ego, que escriu una mena de confessió per afrontar la mort de la seva mare, la prestigiosa editora barcelonina Esther Tusquets, fundadora del segell Lumen. A través de la veu de la Blanca, Busquets evoca la relació "d'amor-odi" que va mantenir amb la seva mare, morta el 2012, a 75 anys, després de patir Parkinson. "Crec que m'estimaves, ni molt ni poc, m'estimaves i punt", diu la protagonista.

Poc després del funeral, la Blanca decideix passar uns dies a la casa familiar d'estiueig a Cadaqués, on és enterrada la mare. S'emporta els dos fills, els dos exmarits, dues amigues (amb les corresponents parelles) i la noia del servei. Més un amant ocasional. En aquest ambient

tan François Ozon, la Blanca inicia una introspecció que alterna el record de la il·lustre progenitora amb reflexions més o menys convincents sobre la infància, la maternitat, els homes, la felicitat, l'amor i la mort. "El contrari de la mort no és la vida, sinó el sexe". *Sexual healing*, que diria Marvin Gaye. I quan no hi ha sexe, s'empara en la seva segona gran afició: comprar roba.

El dol per la pèrdua té escenes commovedores, sobretot en els pitjors moments de la malaltia materna, però la narració flaqueja, per redundant, en la quotidianitat estiuenca a Cadaqués, on l'hedonisme i el flirteig semblen les constants vitals. La figura de la gran editora sobrevola com una presència totèmica, compendi de la mitificada Gauche Divine, aquella burgesia bohèmia, culta i adinerada, de sexualitat desinhibida, que va viure amb comoditat entre la misèria moral del franquisme. Més que no pas amor-odi, sembla que entre mare i filla hi havia una estima distant ("Mai no vam ser amigues").

La narració també té l'interès d'oferir una ullada (complaent) a un món barceloní de classe alta amb certes inquietuds culturals, de promiscuïtat civilitzada, drogues toves i grans segones residències amb barca i servei. Un relat a cor obert sobre la pèrdua, i també una nova capa de vernís sobre la llegenda de la Gauche Divine. —Abel Grau

NOTA AL PEU Aquest és el llibre de què tothom parla!